

Utolsó utáni utáni*

– *Lezárás*

- Az élet nem fair – kezdtem szokásos szombat esti vitánkat társaimmal.
- Mindenki tudja, hogy nem az, fiam, mindenki tudja – válaszolt Bédi.
- Hiába tudja mindenki, ha nem segítenek, mindenki tesz ránk egy nagyot. Sose fogok munkát találni, sose – panasztam.

Az este hátralévő részében már nem is nagyon szólaltam meg. Elvesztem a csillagok gyönyörű fényében, és legalább végre elterelte valami a figyelmem a kudarcaimról.

Már vagy egy órája feküdhettem a parton, ahol a többiek halk hangján és néhány tücsök ciripelésén kívül teljes csend uralkodott. Szinte már akkora, hogy kezdtem elaludni, amikor is egy gyengéd hangra lettem figyelmes.

– Leülhetek? – kérdezte.

– Persze – válaszoltam magabiztosan.

Valami volt ebben a hangban, valami selymes, valami csilingelő, nem tudnám megmondani, hogy mi, de éreztem, hogy ereim megfeszülnek a gyönyörtől.

Amint összeszedtem egy kis bátorságot, felé fordultam. Kicsit távolabb ült tőlem, mégis tökéletesen ráláttam szépségére. A hold, mint egy fizetett színész, tudta, mit kell tennie, és ő csak úgy tündökölt a fényében. Hullámos haja, mint a hullámozó tenger, kék szeme fénye pedig áthatolt lelkemig. Mit is mondhatnék: elbűvölt azonnal, mintha egy angyal volna, egyenesen a mennyből.

Szerelem volt, szerelem, bár ki ne volna szerelmes egy földre szállt angyalba.

Aznap már nem is szóltunk egymáshoz. Csak ültünk csendben, egymással szemben. Abban a forró, tüzes, mégis meghitt tekintetben elvesztem, és szerintem azóta se találtak meg igazán.

Hogy ő mit gondolhatott? Nem tudhatom. De azon az estén én csak rá és ránk tudtam gondolni. Bízam benne, hogy kopott, csúf külsőm nem ijeszti el, hiszen mindig is tudtam, hogy nem vagyok egy világszépe. Mindig is adtam magamra, már, amit meg tudtam fizetni, de hát az ember az arcával nem tud mit kezdeni. Remélem, azért őt ez nem annyira zavarja, és idővel szépen a karomba szaladna.

Addig tündököltem varázsában, amíg hajnal nem lett. A többiek is már befejezték a vitát, és mondták, hogy ideje volna indulnunk. Felálltam, és egy utolsót pillantottam a csillagokra. Abban a pillanatban egyetlen támaszaimra. Majd megkérdeztem:

– Sétálunk, hölgyem?

Mire ő hevesen bólogatott, majd kissé pimaszul hozzátette.

– Azt hittem, már meg se kérdezed.

Egész úton beszélgettünk. Belső világa még elbűvölőbb, szinte mesészerű. Nem tudtam, hogy egy ember hogyan lehet ilyen tiszta és csodálatos. Útközben kicsinyke ajkairól szemem levenni nem lehetett, egy csókot csentem volna el, de tudtam, még nem jött el az ideje. Így értünk hát haza első közös utunkról, és tettem le örökre a magányról. A többiek már bementek, és csak ketten álltunk a küszöbön. Éreztem, hogy ennek van jövője, és elcsukló hangon próbáltam valamit kérdezni. De ő megelőzött.

– Holnap nem jössz el táncolni?

* * *

- Jól nézek ki? – kérdezgettem.
- A legjobban. Még én se tudok neked ellenállni.
- Ne idegeskedj már annyit! Tegnap teljesen elvarázsoltad, ma pedig minden tökéletes lesz.
- Nem is tudom, mit tennék nélkületek.

Szerintem már sose fogom elfelejteni második találkozásunk előtti beszélgetésünket „pótszüleimmel”. Még sose izgultam annyira, és még sose táncoltam. De hát egyszer mindent ki kell próbálni. Nem igaz? Emlékszem, óriási köd volt aznap a nagy meleg ellenére. Mindenki meg is volt lepődve, de ígyis elindultam. Saját öltönyre nem tellett, így hát Laky Bálint barátomét viseltem. Nem éreztem magamat valami jól benne, nem az én stílusom, viszont abban a pillanatban amint megláttam Őt, többet nem szorongtam. Sőt örültem, hogy az eszemet nem dobtam el, mert erre nem lehetett felkészülni.

Amint belépett a terembe, minden szem rászegeződött. Ki ne nézne egy ilyen gyönyörű teremtményt? Szürkés ruhája, piroskás arca és sötétbarna haja festményként tárult elém – mindebben minden öröm, minden boldogság, ami egy embert e földi létben érhet, elém tárult. Már itt éreztem, hogy tegnap csak a jéghegy csúcsát láttam.

– Szabad egy táncra?

A következő pillanat, amire emlékszem, hogy a táncparkett közepén lassúznak a *Jealous*-re Labrinth-tól. Tudom, nem az enyém, mégis átérzem a zene minden egyes mondatát. Féltékeny vagyok. De mégis, mire? Vagy egyáltalán kire? Hiszen Ő most velem van, itt, velem táncol, az én testemhez simul. Rám kéne féltékenynek lenni! Mégis én vagyok az. Talán az akkori énemre, talán magára a pillanatra, amit sose kapok vissza.

* * *

Három hónapja. Három hónapja játszottuk ezt a macska-egér játékot, és bevallom, teljesen beszippantott. Tetszett is ez az érzés, az adrenalinlöket, amit adott.

Az apja jól ismert ember a városban, így amikor esténként kisurrant, mindig ügyelnünk kellett, hogy ismerősbe ne fussunk bele. Még hónapokkal később se jött rá az apja, így hát elég jól csináltuk.

Mivel szabad voltam, mint a madár, minden egyes randinkat előre eltervezhettem, virágokat szórhattam a partra, ajándékokat vihettem az összes alkalomra. Szinte tökéletes volt ez az időszak, és nem akartam tovább várni. Éreztem, ez több, nekünk van egy közös jövőnk, itt az ideje megkérni a kezét. És hát a fejembe is vettem. Utalgattam rá, és úgy tűnt, vette is a jeleket. Fel is hoztam a témát. Egészen jól fogadta. Azóta se találtam munkát, és úgy látszott, ez őt eddig nem zavarta, de végül kiderült, hogy csak borzasztó jól színlelt. Eljött a nap, amit hetek óta vártam, ugyanis a szülei üzleti útra mentek. Titokzatos csendben értünk el szépen lassan első talink helyére, leültünk, és belekezdünk a késő esti csevejbe. Mindent elterveztem, és elő is készítettem, vártam, hogy a gyűrűt elővegyem, nem volt valami csicsás, nem volt valami drága, mégis minden vagyonom elköltöttem rája. Igen ám, de minek, mert óriási csőd lett, képzelni sem mertem volna ilyen szörnyűséget. Szívemig hatolt minden egyes szó, amit aznap kimondott.

Ő is tudta, hogy próbálkoztam, és még mindig próbálkozom, de nem vesznek fel sehová. Mindent megtettem volna, hogy jó férje legyek, de ez neki nem volt elég. Ami a legrosszabb: azt, ami kettőnk között volt, akarta ugyan folytatni, de a házasság számára nem ily egyszerű – azzal még várjunk! Ez óriási pofon volt számomra, és innentől még jobban dolgozni akartam. Miatta. Miatta, mert egyedül őt akarom, ő a boldogságom forrása, és nélküle semminek se érzem magam, ő a támaszom ő az, akivel reggelente kelni szeretnék, és akivel esténként ölelkezve ágyba bújnék. Ő a szerelmem, és érte bármit megtennék, vagyis bármit megtettem volna.

* * *

Újabb három hónap telt el, de még mindig nem találtam munkát. Voltak kisebb alkalmi lehetőségeim, de ezekből a kutya se tud megélni, nemhogy én meg ő.

Szerencsére ő ebből a szenvedésből semmit se látott, mert Bédiék mindig kisegítettek. Teljes mértékben a támaszaim voltak, és minden kudarcom ellenére szerettek, néha jobban, mint én magamat.

Fájt a szívem, mégis égett. Lángolt a tudattól, hogy még mindig velem vagyok és hogy mennyire szeretem, de sajgott az önutálattól, ami bennem dült. Sose volt sok önbizalmam, de mióta nemet mondott, az összeomlás határán álltam. Erősnek kellett látszanom, hiszen ha meglátta volna, milyen mélyponton vagyok, még Őt is elveszíthettem volna. Sikerült a látszatot fenntartani, de ez rengeteg energiát kivett belőlem. Mindig a legjobbat akartam neki mutatni magamból, és mindig ott akartam neki lenni, de ez hibákkal járt. Ilyen hiba volt, hogy a szülei rájöttek: találkozzat velem, egy magamfajta senkivel.

Mit is mondhatnék, nem nagyon tetszett nekik, hogy a királylányuk egy udvari bolonddal jár. Mégis a védelmemre kelt, és ennél többet nem is vártam. Annyira összekötődtünk, hogy a szülei se tudtak ellene tenni. Akkor mégis, mi állt kettőnk közé?

* * *

Két nappal jó barátom, Laky Bálint névnapját követően jártunk, amikor is hivatalos voltam hozzá egy családi vacsorára. Borzasztóan idegesen indultam el, mivel volt az első igazi találkozásom a szüleivel. Amikor beléptem, szinte tapintani lehetett a feszültséget a levegőben.

Apja nagydarab, rémisztő férfi volt, mégis stílusos megjelenésű, igazi üzletember. Kézfogása önazonos: kifinomult és csontokat ropogtató. Anyja törekeny, gyengéd asszonynak látszott, de a szemével ölni tudott volna. Igazi leányálom.

Mintha egy vallatáson lettem volna. Ha egy kérdésre nekik nem tetsző választ adtam, már jöttek is a megjegyzések. Ez rengeteget segített a lelkiállapotomon, ígyis mélyen voltam, de ezzel egyenesen belelöktek a szakadékba.

A fogadtatáshoz képest az étel határozottan finomra sikerült, pedig egy ponton még azon is elgondolkodtam, talán azért vagyok itt, hogy megmérgezzenek. A vacsora után volt pár percünk kettesben, amikor is oda tudtam adni névnap ajándékát – és a *Köszöntőt*, amit írtam:

*Add nekem te két orcádnak
Kellemes virágait,
Én ajánlom bíbor szádnak
Szám hevülő csókjait.*

*Óh, engedd meg, hogy meghintsem
Vélek orcád két felét,
Hogy velek köszöntsem, kincsem!
Szép nevednek reggelét.*

*Ötven versbe ötven szókkal
Annyi érzés bé nem fér,
Mint egy csókba: hát egy csókkal
Száz köszöntő fel nem ér.*

*Én azért hív tisztelése
Íly ritmusba foglalom,*

Té's, ha tetszik, idvezlésem

Így fogadd el, angyalom.

Ezekkel a sorokkal zártam kedves versemet, és tértünk át a tartalmára rögvest hevesen. Miután pár csókot csentem, készent állt az alkalom, hogy odaadjam néki kicsiny ajándékom.

Egy gyönyörű szép ezüst nyaklánc, melynek medálján két galamb borul egymásra. Ez volt apám utolsó ajándéka anyámnak, aki nekem adta, hogy adjam oda annak, akit úgy szeretek, mint ahogy az apám szerette őt.

Ki tudta még ekkor, hogy nekem is ez lesz az utolsó ajándékom számára.

* * *

A következő pár hét, ami hátra maradt kettőnknek, igazi ostorcsapás volt. Olyan gyorsan romlott el minden, hogy még most sem értem. Az névnapja után minden olyan felhőtlen és örömteli volt, majd hirtelen minden megváltozott. Egyre jobban elhúzódott tőlem, és alig láttuk egymást. Nem tudtam az okát, de sejtettem, hogy valami van a háttérben.

Továbbra se találtam állást, így kapva kaptam minden lehetőségen. Ekkor éppen egy másik városban ajánlottak pár napra egy könnyebb munkát, tehát hezitálás nélkül igent mondtam, és másnap indultam is. Azt mondta szerelmem, hogy szurkol, és hogy otthonról fog támogatni, de nem éreztem valami őszintének. Mégis hittem neki, és elindultam. Az állás könnyű és egyszerű volt. Már kezdtem megkedvelni a munkát, és egyre többet akartam dolgozni. Viszont ezzel párhuzamosan vele folyamatosan romlott a kapcsolatunk. Semmitmondó rövid üzeneteket írt, és sose ért rá beszélgetni. Az utolsó napokon már nem is beszélünk. Mivel jól ment a munka, és idő előtt befejeztük, egy nappal hamarabb hazamehettem. Nem is tudnám leírni, mennyire szükségem volt rá, és hogy csak a jelenlététől jobban lettem volna. Nem beszélünk már napok óta, így meglepetésnek szántam azt, hogy hazajövök. El is mentem hozzájuk, de mintha senki se lett volna otthon. Tudtam, hogy szülei ismét úton voltak, de ő ezekre sose kísérte el őket, így azt gondoltam, alszik. Tudtam, hol tartják a kulcsot, és bementem, levettem a kabátomat, majd elindultam a lépcsőn felfelé a szobájába, amikor is egy férfi hangját hallottam. A vér is meghűlt bennem.

– Ez ki, és mit keres itt? – szuszogtam félelemmel telve. – Biztosan betörő – gondoltam.

De ezekből a gondolatokból nyomban felocsúdtam, amikor is meghallottam tiszta, csilingelő nevetését.

Hozzá jöttek, sújtott le a tudat. Megcsal. Egy világ tört össze bennem, és úgy éreztem, mintha nem kapnék levegőt. Amint jobban lettem összeszedtem magam, elindultam a szobája felé. Lehet, nem volt a legokosabb döntés, de ezt éreztem helyesnek, és bementem a szobába. Nem tudom, mi volt az erősebb. Az Ő szégyene, a fiatalember értetlensége vagy az én fájdalom. Nem tudom, de mintha ezer dárdát döftek volna belém. Amikor elkezdett magyarázkodni, kitörtek könnyeim, hátat fordítottam, és elmentem. Azóta se láttuk egymást, csak egy utolsó utáni levelet írtam neki. Most pedig ez mindennek a lezárása.

* * *

Remélem, magadra ismertél, és gyötör a tudat, amit vélem tettél. Azóta se tettem túl magam, és most mindent a fejedhez dobhatnék, minden egyes hibádat, mindent, amiért kevesebbnek éreztem magam, mint aki vagyok. Mégse tudom megtenni, Lillám, mégse, mert valahol te még mindig többet érsz nekem a világnál.

Pirosuló arcod és örömteli szemeid sose felejttem el. Kicsiny ajkad csókjai és gyöngye kezéd érintései mindig előttem fognak égni. Az első és utolsó találkozásunk tökéletesen leírta kapcsolatunkat. Ennél jobban már csak a zene, amire először táncoltunk, írja le érzéseimet.

Féltékeny vagyok, féltékeny vagyok az esőre, ami lecsorog az arcodon, féltékeny vagyok a szélre, ami a hajadat lobogtatja, de féltékeny vagyok a régi önmagamra is, mert ő veled van, én pedig már nem. Féltékeny vagyok rá, mert ő érzett mást is a fájdalomon kívül. Nekem már csak ez jutott.

Azon az estén, amikor ezt tetted velem, csak futottam és futottam órákon át. Ez azóta szokásommá vált, és ez az én terápiám. Azóta találtam állást, és főszerkesztő lettem egy újságnál.

Mégse vagyok boldog, és szerintem már sosem leszek az. Mintha kitéptél volna egy darabot a szívemből, és magaddal vitted volna. Képtelen vagyok a felejtésre és a túllépésre, mert te voltál a mindenem. Veled terveztem a jövőmet, te voltál a biztos pont az életemben, és ez mind elveszett miattad. Mégis, akármennyire is szeretnék gyűlölni, nem tudlak. Nem megy, mert még mindig szeretlek. Szeretni foglak síromig, s azután is. Könyörögtél, hogy próbáljuk meg újra, de sose tudnék utána a saját szemembe nézni.

Ez a kapcsolat örökre elveszett, de az emlékek és a sebek sose fognak. Mindig is többek leszünk, mint idegenek, mert van egy közös múltunk, amit már senki se tud elvenni tőlünk. De sose lesz jövőnk, mert te elloptad azt kettőnkől.

Potos Áron

* [*Hogyan zajlott volna Csokonai szerelmi élete, ha korunkban élne?*]